

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. liepos 13 d.*

Byloje C-438/04

dėl *Cour d'appel de Bruxelles* (Belgija) 2004 m. spalio 14 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. spalio 19 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Mobistar SA

prieš

Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT),

dalyvaujant

Belgacom Mobile SA,

Base SA,

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai R. Schintgen, P. Kūris (pranešėjas), G. Arestis ir J. Klučka,

generalinė advokatė C. Stix-Hackl,
posėdžio sekretorė K. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. spalio 20 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Mobistar SA*, atstovaujamos advokatų F. Louis ir A. Vallery,

— *Institut belge des services postaux et des télécommunications* (IBPT),
atstovaujamo advokatų S. Depré, C. Janssens ir S. Adam,

— *Belgacom Mobile SA*, atstovaujamos advokato D. Van Liedekerke,

— *Base SA*, atstovaujamos advokatų A. Verheyden ir Y. Desmedt,

- Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* P. Gentili,

- Kipro vyriausybės, atstovaujamos D. Lysandou,

- Lietuvos vyriausybės, atstovaujamos D. Kriauciūno,

- Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos M. Bethell, padedamo *barristers* K. Smith ir G. Peretz,

- Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos D. Maidani ir M. Shotter,

susipažinęs su 2006 m. kovo 23 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, p. 33,

toliau – Pagrindų direktyva) ir 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva) (OL L 108, p. 51, toliau – Universaliųjų paslaugų direktyva) išaiškinimu.

- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Mobistar SA* (toliau – *Mobistar*) ir *Institut belge des services postaux et des télécommunications* (IBPT), viešosios teisės reglamentuojamo juridinio asmens, ginčą dėl pastarojo 2003 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo, nustatančio įrengimo sąnaudas, kurias turi padengti mobiliojo telefono ryšio operatorius gavėjas perdavus ar perkėlus vieno operatoriaus numerį kitam 2002 m. spalio 1 d. – 2005 m. spalio 1 d. laikotarpiui (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

- 3 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/33/EB dėl telekomunikacijų tinklų sujungimo siekiant užtikrinti universaliasias paslaugas ir sąveiką taikant atvirojo tinklo teikimo (ATT) principus (OL L 199, p. 32), iš dalies pakeista 1998 m. rugsėjo 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/61/EB (OL L 268, p. 37, toliau – Direktyva 97/33), nuo 2003 m. liepos 25 d. buvo panaikinta Pagrindų direktyva. Pagal jos 1 straipsnio pirmąją pastraipą Direktyva 97/33 nustato telekomunikacijų tinklų sujungimo Bendrijoje ir pirmiausia paslaugų sąveikos reguliavimo sistemą, kuria siekiama užtikrinti universaliosios paslaugos teikimą atvirų ir konkurencingų rinkų aplinkoje.

- 4 Šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies a punkte sąvoka „tinklų sujungimas“ apibrėžiama kaip „fizinis ar loginis telekomunikacijų tinklų, kuriuos naudoja ta pati arba skirtingos organizacijos, susiejimas, kad vienos organizacijos vartotojai galėtų bendrauti su tos pačios ar kitos organizacijos vartotojais arba galėtų pasinaudoti kitos organizacijos teikiamomis paslaugomis“.
- 5 Tos pačios direktyvos 7 straipsnyje įtvirtinti tinklų sujungimo mokesčių ir sąnaudų apskaitos principai. Šios direktyvos IV priede pateikti „tinklų sujungimo mokesčių pavyzdžiai“. Šiame priede numatyta, kad „pagal proporcingumo principą į tinklų sujungimo mokesčius gali įeiti teisinga jungtinių ir bendrų sąnaudų, patirtų teikiant vienodas prieigos sąlygas ir užtikrinant numerio perkeliamumą, dalis bei esminius reikalavimus užtikrinančios sąnaudos (tinklo vientisumo išlaikymas, tinklo saugumas įvykus avarijoms, paslaugų sąveika ir duomenų apsauga)“.
- 6 Direktyvos 97/33 12 straipsnio 5 dalis nurodo:

„Nacionalinės reguliavimo institucijos skatina kuo anksčiau įdiegti operatoriaus numerio perkeliamumo galimybę, kuria naudodamiesi to pageidaujantys abonentai galės išsaugoti savo numerį (-ius) viešajame fiksuoto telefono ryšio tinkle ir skaitmeniniame visuminių paslaugų tinkle (ISDN): turintieji geografinius numerius – nepriklausomai nuo konkrečioje vietovėje, o turintieji kitus numerius – nepriklausomai nuo bet kurioje vietovėje paslaugas teikiančios organizacijos, ir užtikrina, kad tokia galimybė galima būtų pradėti naudotis ne vėliau kaip 2000 m. sausio 1 d. arba, tose šalyse, kurioms buvo suteiktas pereinamasis laikotarpis, kuo greičiau jam pasibaigus, tačiau ne vėliau kaip per dvejus metus nuo bet kurios nustatytos vėlesnės balso telefonijos paslaugų liberalizavimo datos.

Siekiant užtikrinti pagrįstai nustatytus mokesčius vartotojams, nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, kad su šia galimybe susijusio tinklų sujungimo kaina būtų pagrįsta.“

- 7 Reglamentuojant visus perdavimo tinklus ir paslaugas buvo priimtose keturiose direktyvose, t. y. Pagrindų direktyva, Universaliųjų paslaugų direktyva, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos direktyva) (OL L 108, p. 7, toliau – Prieigos direktyva) ir 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų direktyva) (OL L 108, p. 21, toliau – Leidimų direktyva).

- 8 Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnis nurodo:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad visi viešai prieinamų telefono ryšio paslaugų, įskaitant judriojo ryšio paslaugas, abonentai, kurie to pageidauja, galėtų išlaikyti savo numerį (-ius), nesvarbu, kokia įmonė teikia paslaugą:

a) geografinių numerių atveju – konkrečioje vietoje ir

b) negeografinių numerių atveju – bet kurioje vietoje.

Ši pastraipa netaikoma numerių perkėlimui tarp tinklų, teikiančių paslaugas fiksuotoje vietoje, ir judriojo ryšio tinklų.

2. Nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, kad kainos už sujungimą, susijusį su numerių perkėlimu, būtų pagrįstos sąnaudomis ir kad tiesioginiai abonentų mokesčiai, jei taikomi, neatgrasintų naudotis tokiomis priemonėmis.

3. Nacionalinės reguliavimo institucijos mažmeninių tarifų už numerių perkėlimą netaiko tokiu būdu, kuris iškreiptų konkurenciją, pavyzdžiui, nustatydamos specifinius ar bendrus mažmeninius tarifus.“

9 Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalis nustato:

„Valstybės narės užtikrina, kad nacionaliniu lygiu veiktų veiksmingas mechanizmas, pagal kurį bet kuris paslaugų gavėjas ar įmonė, teikianti elektroninių ryšių tinklus ir (arba) paslaugas, kuriai turi įtakos nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas, turėtų teisę paduoti apeliacinei institucijai, nepriklausomai nuo suinteresuotų šalių, apeliacinį skundą dėl to sprendimo. Ši institucija, kuri gali būti teismas, turi turėti atitinkamas kvalifikacijas, kad galėtų vykdyti savo funkcijas. Valstybės narės užtikrina, kad būtų tinkamai atsižvelgiama į bylos sudėtį ir kad veiktų veiksmingas apeliacijų mechanizmas. Kol nagrinėjamas toks apeliacinis skundas, galioja nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas, jei apeliacinė institucija nenu-sprendžia kitaip.“

Nacionalinės teisės aktai

- 10 Ginčijamu sprendimu, priimtu pagal 2003 m. sausio 17 d. Belgijos įstatymą dėl Belgijos pašto ir telekomunikacijų sektorių regulatoriaus statuso (*Moniteur belge*, 2003 m. sausio 24 d., toliau – 2003 m. sausio 17 d. Įstatymas) ir 2002 m. rugsėjo 23 d. Karaliaus nutarimą dėl viešų mobiliųjų telekomunikacijų paslaugų galutinių paslaugų gavėjų numerių perkėlimo (*Moniteur belge*, 2002 m. spalio 1 d., toliau – 2002 m. rugsėjo 23 d. Karaliaus nutarimas), IBPT, nacionalinė reguliavimo institucija, Pagrindų direktyvos 2 straipsnio g punkto prasme 2002 m. spalio 1 d. – 2005 m. spalio 1 d. laikotarpiui nustatė įrengimo įkainius už sėkmingai iš vieno operatoriaus kitam operatoriui perkeltą mobiliojo telefono numerį: paprasto įrengimo atveju – 3,86 EUR, o sudėtingo – 23,41 EUR. Pagal šio Karaliaus nutarimo 19 straipsnį šios sąnaudos buvo nustatytos remiantis „efektyvaus mobiliojo ryšio operatoriaus teorinių sąnaudų“ modeliu. Iš ginčijamo sprendimo 4 punkto matyti, kad šis pavyzdinis operatorius yra nebūtinai tas, kurio sąnaudos mažiausios, o tas, kuris gali būti laikomas konkurencingu panašios aplinkos grupėje. IBPT priimdama sprendimą atsižvelgė į trijų Belgijoje veikiančių mobiliojo ryšio operatorių *Mobistar*, *Belgacom Mobile SA* (toliau – *Belgacom Mobile*) ir *Base SA* (toliau – *Base*) pateiktą informaciją.
- 11 Karaliaus nutarime, be kita ko, išdėstytos nuostatos dėl sąnaudų, kurias patiria ryšių eksploatuotojai perduodami mobiliojo telefono numerius, pasidalijimo. Išskiriami keturi sąnaudų tipai: sąnaudos, susijusios su perkėlimu; įrengimo sąnaudos už liniją arba numerį (toliau — įrengimo sąnaudos); sąnaudos, susijusios su duomenų baze, kuria remiamasi, bei telefoninių skambučių srauto sąnaudos, patirtos dėl perkėlimo (toliau — srauto sąnaudos).
- 12 Karaliaus nutarimo 18 straipsnis įrengimo sąnaudas apibrėžia kaip „vienkartinės sąnaudas, patirtas dėl vieno ar kelių mobiliojo telefono numerių perkėlimo, kurios

papildo klientų perdavimo kitam operatoriui ar mobiliųjų paslaugų teikėjui neperkeliant numerių ar paslaugos teikimo nutraukimo sąnaudas“.

- 13 Pagal Karaliaus nutarimo 19 straipsnį „įrengimo sąnaudas už liniją ar už numerį <...> nustato institutas, remdamasis efektyvaus mobiliojo ryšio operatoriaus teorinėmis sąnaudomis. Instituto nustatytos sumos, skirtos padengti įrengimo sąnaudas už liniją ar už numerį <...> yra pagrįstos sąnaudomis“.
- 14 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad ginčijamos tik įrengimo sąnaudos, patiriamos mobiliojo ryšio tinklo, kurio telefono numeris perkeltas, operatoriaus (toliau – perleidėjas). Perleidėjas iš mobiliojo ryšio operatoriaus, kuriam buvo perkeltas mobiliojo telefono numeris (toliau – gavėjas), gali reikalauti padengti įrengimo sąnaudas už IBPT nustatytą sumą. IBPT nustatyta ir sąnaudas padengianti suma yra maksimali, tačiau mobiliojo ryšio operatoriai gali susitarti dėl mažesnės sumos. Kita vertus, perleidėjas iš esmės gali reikalauti IBPT nustatytos sumos, net jeigu jo realios įrengimo sąnaudos yra mažesnės.
- 15 Vadovaujantis Karaliaus nutarimo 11 straipsniu perleidėjas negali iš galutinio vartotojo, kurio numeris buvo perkeltas, reikalauti kompensacijos, o gavėjas negali reikalauti, kad galutinis paslaugos gavėjas už savo numerio perkėlimą mokėtų daugiau nei 15 EUR.
- 16 Galiausiai pagal Karaliaus nutarimo 18 straipsnį srauto sąnaudos yra „papildomos sąnaudos, patirtos tinkle dėl skambučių srauto nukreipimo į perkeltus numerius, palyginti su skambučiais, nukreiptais į neperkeltus numerius“. Šias srauto sąnaudas tinklo, iš kurio skambinama, operatorius, gaunantis užmokestį iš galutinio paslaugos gavėjo, turi proporcingai atlyginti perleidėjui.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 17 *Mobistar*, manydamas, kad minėtu ginčijamu sprendimu nustatytos sąnaudos yra per didelės, pateikė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo Briuselio apeliaciniam teismui. *Mobistar* pateikė šį ieškinį IBPT, *Belgacom Mobile* ir *Base* atžvilgiu. Priešingai nei *Mobistar*, *Belgacom Mobile* mano, kad minėtos sąnaudos nėra pakankamai didelės, o *Base*, palaikantis *Mobistar* reikalavimus, tvirtina, jog 2002 m. rugsėjo 23 d. Karaliaus nutarimas, o dėl šios priežasties ir juo grindžiamas ginčijamas sprendimas yra neteisėti, konkrečiai nurodydamas, kad nebuvo laikomasi Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalies.
- 18 Briuselio apeliacinis teismas konstatuoja, kad ginčijamam sprendimui reikia priskirti priemonės, kuria numerio perkėlimui nustatoma maksimali bendra kaina, nuo kurios galima nukrypti tik susitarus su perleidėju, ją sumažinant, poveikį ir mano, kad ieškinio pagrindumas priklauso nuo atsakymų į įvairius klausimus dėl 2002 m. rugsėjo 23 d. Karaliaus nutarimo, kuris yra minėto sprendimo teisinis pagrindas, teisėtumo.
- 19 Šiomis aplinkybėmis Briuselio apeliacinis teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Dėl numerių perkėlimo paslaugos, numatytos (Universaliųjų paslaugų) direktyvos 30 straipsnyje:

- a) Ar (Universaliųjų paslaugų direktyvos) 30 straipsnio 2 dalis, kuri numato, kad nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, jog kainos už sujungimą, susijusį su numerių perkėlimu, būtų pagrįstos sąnaudomis, taikoma tik

sąnaudoms, patirtomis dėl telefoninių skambučių srauto į perkeltą numerį, ar taip pat apima ir kainas, susijusias su sąnaudomis, kurias operatoriai patyrė vykdydami prašymus perkelti numerį?

- b) Jei direktyvos 30 straipsnio 2 dalis yra susijusi tik su sujungimo sąnaudomis, patirtomis dėl telefoninių skambučių srauto į perkeltą numerį, ar ją reikia aiškinti taip, kad:
- i) ji leidžia operatoriams laisvai derėtis dėl paslaugos komercinių sąlygų ir draudžia valstybėms narėms nustatyti *ex ante* komercines sąlygas numerio perkėlimo paslaugą privalančioms teikti įmonėms dėl paslaugų, susijusių su prašymu perkelti telefono numerį?
 - ii) ji nedraudžia valstybėms narėms nustatyti *ex ante* komercinių sąlygų už minėtą paslaugą operatoriams, pripažintiems turinčiais didelę įtaką atitinkamoje rinkoje?
- c) Jei (Universaliųjų paslaugų) direktyvos 30 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama kaip nustatanti visiems operatoriams pareigą numerio perkėlimą grįsti sąnaudomis, ar reikia aiškinti, kad ji draudžia:
- i) nacionalinę reguliavimo priemonę, kuri įpareigoja apskaičiuoti sąnaudas pagal apibrėžtą skaičiavimo metodą?

ii) nacionalinę priemonę, kuri *ex ante* nustato sąnaudų padalijimą tarp operatorių?

iii) nacionalinę priemonę, kuri nacionalinei reguliavimo institucijai suteikia teisę visiems operatoriams *ex ante* ir apibrėžtam laikotarpiui nustatyti didžiausią mokestį, kurio gali reikalauti perleidėjas iš gavėjo?

iv) nacionalinę priemonę, kuri perleidėjui suteikia teisę taikyti nacionalinės reguliavimo institucijos nustatytą kainą, atleidžiant jį nuo pareigos įrodyti, kad jo taikoma kaina yra pagrįsta jo sąnaudomis?

2. Dėl teisės pateikti apeliacinį skundą, numatytos (Pagrindų) direktyvos 4 straipsnyje:

Ar (Pagrindų) direktyvos 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, jog apeliacinė institucija turi turėti galimybę gauti visą būtiną informaciją, kad galėtų tinkamai atsižvelgti į bylos esmę, įskaitant ir konfidencialią informaciją, kuria remdamasi nacionalinė reguliavimo institucija priėmė sprendimą, kuris yra apeliacinio skundo dalykas?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

Dėl pirmojo klausimo pirmos dalies

- 20 Pirmojo klausimo pirmoje dalyje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar kaina už sujungimą, susijusį su numerių perkėlimu, kaip numatyta Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalyje, be sąnaudų, patirtų dėl srauto, susijusi ir su įrengimo sąnaudomis.
- 21 *Mobistar, Belgacom Mobile* bei *IBPT*, Europos Bendrijų Komisija, Kipro ir Lietuvos vyriausybės tvirtina, kad Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalis susijusi tik su tomis sąnaudomis, kurios patiriamos dėl telefoninių skambučių srauto į perkeltą numerį, o ne su tomis, kurios patiriamos vykdant prašymus perkelti numerį tarp mobiliojo ryšio operatorių.
- 22 *Base* bei Italijos ir Jungtinės Karalystės vyriausybės mano priešingai, kad minėtame straipsnyje numatyta kaina už sujungimą apima visas su numerių perkėlimu susijusias paslaugas, už kurias operatoriai turi teisę prašyti kompensacijos.
- 23 Pirmiausia reikia patikslinti, kad numerių perkėlimo sąvoka apima galimybę mobiliojo ryšio abonentui, pakeitus operatorių, išsaugoti tą patį numerį.

- 24 Siekiant pasinaudoti šia galimybe reikia, kad platformos tarp operatorių būtų suderintos, kad abonento numeris būtų perkeltas iš vieno operatoriaus kitam ir kad techninės operacijos leistų telefoninius skambučius perduoti į perkeltą numerį.
- 25 Numerių perkėlimo galimybe siekiama panaikinti vartotojų laisvo pasirinkimo, būtent tarp mobiliojo ryšio operatorių, kliūtis ir užtikrinti veiksmingos konkurencijos telefono paslaugų rinkoje plėtrą.
- 26 Siekdamas šių tikslų Bendrijos įstatymų leidėjas Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalyje numatė, jog nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, kad kainos už sujungimą, susijusį su numerių perkėlimu, būtų pagrįstos sąnaudomis ir kad nustatyti mokesčiai vartotojams, jei taikomi, neatgrasintų naudotis tokiomis priemonėmis.
- 27 Taigi aiškinimas, kad minėta nuostata nenumato įrengimo sąnaudų, neatitinka Universaliųjų paslaugų direktyvos dalyko ir tikslo bei gali apriboti jos veiksmingą poveikį numerių perkėlimo atžvilgiu.
- 28 Iš tiesų įrengimo sąnaudos sudaro didelę dalį sąnaudų, kurias tiesiogiai ar netiesiogiai gavėjas gali susigrąžinti iš abonento, norinčio pasinaudoti galimybe perkelti savo mobiliojo telefono numerį.

- 29 Jeigu tokios sąnaudos nebūtų susijusios su Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta priežiūros pareiga, gavėjams – pirmiausia tiems, kurie jau įsisteigę rinkoje ir turi daug klientų, – nustačius jas per dideles, kiltų pavojus, kad vartotojai bus atgrasinti pasinaudoti šia galimybe ar ji taps daugiausia tik teorine.
- 30 Taigi į pirmojo klausimo pirmą dalį reikia atsakyti taip, kad kaina už sujungimą, susijusį su numerių perkėlimu, kaip numatyta Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalyje, yra susijusi su sąnaudomis, patirtomis dėl perkeltų numerių srauto, ir su įrengimo sąnaudomis, kurias mobiliojo ryšio operatoriai patyrė vykdydami prašymus perkelti numerį.

Dėl pirmojo klausimo antros ir trečios dalių

- 31 Atsižvelgiant į pateiktą atsakymą į pirmojo klausimo pirmą dalį, reikia atsakyti tik į šio klausimo trečią dalį.
- 32 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar nacionalinės reguliavimo institucijos pagal teorinį sąnaudų metodą gali iš anksto nustatyti didžiausias kainas visiems mobiliojo ryšio operatoriams.
- 33 Pirmiausia reikia nurodyti, kad Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalis nacionalinėms reguliavimo tarnyboms nustato pareigą prižiūrėti, kad operatoriai nustatytų kainas, pagrįstas jų sąnaudomis, ir kad kainos neturėtų atgrasomojo poveikio vartotojui.

- 34 Užtikrinus, kad nustatytos kainos būtų pagrįstos sąnaudomis, minėta nuostata nacionalinėms institucijoms suteikia tam tikrą diskreciją vertinant situaciją ir nustatant metodą, kuris jiems atrodo labiausiai tinkamas visiškai įgyvendinti perkėlimo veiksmingumą taip, kad vartotojai nebūtų atgrasinti pasinaudoti šia galimybe.
- 35 Taigi reikia konstatuoti, kad šioje byloje nacionalinės reguliavimo institucijos neperžengė šios diskrecijos ribų. Iš tiesų metodas, kai nustatoma maksimali kaina, kurį šioje byloje taikė Belgijos institucijos, gali būti laikomas suderinamu su Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalimi, jei nauji operatoriai turi realią galimybę ginčyti jau veikiančių rinkoje operatorių maksimalių kainų taikymą, įrodydami, kad šios kainos yra per didelės, palyginti su šių operatorių sąnaudų struktūra.
- 36 Taigi iš to, kas pasakyta, matyti, jog iš esmės Universaliųjų paslaugų direktyva nedraudžia, kad kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos pagal teorinį sąnaudų metodą iš anksto nustatytų maksimalias kainas visiems mobiliojo ryšio operatoriams.
- 37 Atsižvelgiant į visus šiuos svarstymus, į pirmojo klausimo trečią dalį reikia atsakyti taip, kad Universaliųjų paslaugų direktyvos 30 straipsnio 2 dalis nedraudžia priimti tokios nacionalinės priemonės, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, iš anksto ir pagal teorinį sąnaudų metodą nustatančios didžiausią kainą, kurios perleidėjas gali reikalauti iš gavėjo kaip įrengimo sąnaudų, jei kainos pagrindžiamos sąnaudomis taip, kad vartotojai nebūtų atgrasinti pasinaudoti perkėlimo galimybe.

Dėl antrojo klausimo

- 38 Savo antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar iš Pagrindų direktyvos 4 straipsnio išplaukia, kad šioje nuostatoje numatyta nepriklausoma institucija, pavyzdžiui, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, turi turėti visą informaciją, būtina jam pateikto apeliacinio skundo pagrįstumui išnagrinėti, įskaitant informaciją, kuri pagal komercinės paslapties srityje taikomus teisės aktus yra konfidenciali.
- 39 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad IBPT nurodo konfidencialumo pareigą, kurios ji turi laikytis pagal savo nuostatus, nustatytus 2003 m. sausio 17 d. įstatymu.
- 40 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, kad institucija, turinti nagrinėti apeliacinius skundus dėl nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimų, pagal Pagrindų direktyvos 4 straipsnį turi turėti galimybę gauti visą būtina, įskaitant ir konfidencialią, informaciją, kad susipažinusi su visomis bylos aplinkybėmis galėtų nuspręsti dėl šių apeliacinių skundų pagrįstumo. Vis dėlto turi būti užtikrinta tokios informacijos bei komercinės paslapties apsauga, ir ją reikia taikyti laikantis veiksmingos teisinės apsaugos reikalavimų bei ginčo šalių teisės į gynybą.
- 41 Iš Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies aiškiai matyti, kad teisė pateikti apeliacinį skundą, kurią turi bet kuris paslaugos gavėjas ar tiekėjas, dėl jiems turinčių įtakos

nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimų turi būti paremta veiksmingu apeliacijų mechanizmu, leidžiančiu tinkamai atsižvelgti į bylos esmę.

42 Be to, tos pačios direktyvos 5 straipsnio 3 dalis numato, kad, nacionalinėms reguliavimo institucijoms ir Komisijai keičiantis informacija, šių valdžios institucijų konfidencialia laikoma informacija gali būti perduodama Komisijai, kuri turi užtikrinti šį konfidencialumą.

43 Taigi į antrąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad Pagrindų direktyvos 4 straipsnis turi būti aiškinamas ta prasme, jog institucija, įgaliota nagrinėti apeliacinius skundus dėl nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimų, turi turėti visą būtiną informaciją, kad galėtų išnagrinėti apeliacinio skundo pagrįstumą, prireikus įskaitant ir konfidencialią informaciją, į kurią pastaroji institucija atsižvelgė priimdama sprendimą, dėl kurio pateiktas apeliacinis skundas. Tačiau pirmoji institucija turi užtikrinti nagrinėjamos informacijos konfidencialumą, laikydamasi veiksmingos teisinės apsaugos reikalavimų ir ginčo šalių teisės į gynybą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

44 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusiai teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Kaina už sujungimą, susijusį su numerių perkėlimu, kaip numatyta 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva), 30 straipsnio 2 dalyje, yra susijusi su sąnaudomis, patirtomis dėl perkeltų numerių srauto, ir su įrengimo sąnaudomis, kurias mobiliojo ryšio operatoriai patyrė vykdydami prašymus perkelti numerį.**
- 2. Direktyvos 2002/22 30 straipsnio 2 dalis nedraudžia priimti tokios nacionalinės priemonės, kuri nustato tam tikrą sąnaudų apskaičiavimo metodą ir kuri iš anksto bei pagal teorinį sąnaudų metodą nustato didžiausią kainą, kurios perleidėjas gali reikalauti iš gavėjo kaip įrengimo sąnaudų, jei sąnaudomis pagrįstos kainos nustatomos taip, kad vartotojai nebūtų atgrasinti pasinaudoti perkėlimo galimybe.**
- 3. 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) 4 straipsnis turi būti aiškinamas ta prasme, kad institucija, įgaliota nagrinėti apeliacinius skundus dėl nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimų, turi turėti visą būtiną informaciją, kad galėtų išnagrinėti apeliacinio skundo pagrįstumą, prireikus įskaitant ir konfidencialią informaciją, į kurią pastaroji institucija atsižvelgė priimdama sprendimą, dėl kurio pateiktas apeliacinis skundas. Tačiau pirmoji institucija turi užtikrinti nagrinėjamos informacijos konfidencialumą,**

laikydamosi veiksmingos teisinės apsaugos reikalavimų ir užtikrindama ginčo šalių teisę į gynybą.

Parašai.